

Kas,
de vliegende keeper

Colofon

ISBN: 978 94 6365 097 7

Eerste druk 2018

© 2018 Frans van Duijn

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Vormgeving omslag: Charlotte Lokin

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Kas, de vliegende keeper

Frans van Duijn

Voor Twan & alle andere voetbalgekken

Er zijn geen wonderen, alles is een wonder

Johan Cruijff

Inhoud

Vliegen vangen	11
Blaffen is bluffen	15
Kardoes	18
De vervloeking	21
Rode rozen	24
Ballen	28
Vrijdag	33
Sommetje	36
Tafelvoetbal	40
Wit bloed	44
Margriet	47
Roestig	51
Alles is toeval	57
Gebroken staart	62
Het keeperlied	66
Vrijdag	71
De nul	74
Zoen	78
Plant, dier, mens	83
Cycloon van vliegen	86
Sufkont eerste klas	89
Stropdas en blote meiden	95
Gruwelijke sprookjes	101
Woudschim	107
Westerse djinn	110
Hellenvuur	117
Zoen van papier	121
Vrijdag	127

Elf meter	130
Ziek	135
Poppetje	139
Koning voetbal	142
Stralend wit	146
Kas van klei	148
Lugtbellen	154
Een potje zalf	157
Lek!	160
Tot op de bodem	163
Lares penates	166
Beëlzebub	171
Kerst	175
Onderhuids	178
Zuignappen	182
Schrijvertjes	184
Zwarte veer	187

VLIEGEN VANGEN

De vlieg was groen, harig en hongerig. Brommend liep hij een rondje om de jampot, tevergeefs op zoek naar een opening. Daarna zette hij een paar stappen op een kaaskorst, waar hij al snel ontdekte dat ook daar niks te scoren viel. Toen kwam hij toch iets eetbaars op het spoor: aan de punt van Kas z'n mes kleefde een heel klein beetje boter. Gretig ging de zespoot eropaf, maar ineens leek hij gevaar te voelen of misschien wel te ruiken. Met van angst trillende vleugels vloog de vlieg weg over de jampot en precies daar greep een jongenshand hem uit de lucht.

‘Hebbes!’ zei Kas triomfantelijk.

‘Bravo!’ riep papa vanaf de andere kant van de ontbijttafel.

‘Zoiets kan alleen een kat ... of een topkeeper.’

‘Knijp je hem niet stuk?’ griezelde Hella.

‘Tuurlijk niet,’ reageerde Kas geërgerd op de woorden van z'n zus. ‘Ik doe toch nooit een vlieg kwaad.’

Dat was waar. Afgelopen zomer had hij er 22 uit de lucht geplukt en alle 22 waren in leven gebleven. Kas zag het vliegenvangen als een goeie keeperoefening. Ook op de doellijn moest hij supersnel reageren als er van dichtbij werd gekopt of geschoten.

‘Ga maar gauw naar buiten met dat beest,’ zei mama.

Kas stond op van tafel en opende de keukendeur. Binnen z'n losjes gebalde vuist voelde hij bromvlieg nummer 23 paniekerig tegen z'n vingers botsen. Met tien stappen stond hij bij de tuinvijver, waar hij een voor een z'n vingers strekte. Voor de vlieg was het alsof de tralies van z'n cel werden om-

gebogen en vliegensvlug koos hij de vrijheid. Kas keek hem lang na, totdat het beestje was verdwenen in de grijze septemberlucht.

‘Was je wel je handen?’ vroeg mama toen hij weer aan tafel wilde gaan zitten.

‘Ja, doe dat vooral,’ zei Hella grinnikend. ‘Hij heeft vast van angst in je hand gescheten.’

Papa trok een boos gezicht. ‘We zitten te ontbijten, Hella!’

‘Droeg hij nou een broekje, dan ...’

‘Hélla!’

‘Ja, ja, oké, ik zwijg al.’

Kas waste z'n handen, ging weer aan tafel zitten en dacht voor de zoveelste keer aan z'n stomme actie van gisteren: hij had een meter of vijftien voor z'n doel gestaan, op de rand van het strafschoopgebied, toen hij plots iemands ogen in z'n rug voelde prikken. Kon zoiets? Ja, kennelijk wel, want het was echt gebeurd. Kas had omgekeken en ontdekte dat de blik van een roodharig meisje kwam, vanachter de reclameborden. Haar ogen gaven hem het gevoel in een verrukkelijke zee te drijven. Snel richtte Kas zich weer op het spel voor hem, maar hij kon het niet laten om nóg eens over z'n schouder te kijken. Stom, stom, stom, want juist toen vloog er hoog in de lucht een bal over zijn hoofd! Een tegenstander had van zeker vijftig meter een boogbal afgevuurd, een ráke boogbal. Gelukkig stonden ze al met 3-0 voor en had niemand z'n moment van onoplettendheid bemerkt, maar toch deed deze tegengoal pijn. Zonder de priemende meisjesogen was die bal voor hem geweest, zeker weten.

‘Kas, kun je de stroop even aangeven?’ vroeg papa.

Kas bleef in gedachten verzonken. Gelukkig had dus niemand z'n stommiteit gezien, behalve dan dat meisje. Hij was

ook zielsblij dat papa gister niet langs de lijn stond, want die had het vast wel in de gaten gehad. Na het doelpunt was het meisje meteen weggegaan, maar vannacht was ze in een droom teruggekomen. Opnieuw probeerde Kas te achterhalen wat hij nou precies had gedroomd, iets met een kat en ... Kas voelde een zware hand op z'n arm en schrok op.

'Hallo, Kas, voor de tweede keer! Kun je me de stroop even aangeven?!'

'O, tuurlijk, pap!'

'Dank je. Waar zit je allemaal aan te denken?'

'Eh ...,' aarzelde Kas. 'Eh ..., ben je er komende zaterdag wél bij?'

'Dat hangt van oma af, jongen.'

'Wedden, pap,' gniffelde Hella, 'dat je opnieuw een te vet gekke brief van haar krijgt.'

Kas zag papa's blik versomberen, zoals de laatste tijd veel te vaak gebeurde. Z'n haren waren ook een stuk grijzer sinds oma in een verpleeghuis woonde en daar de boel op stelten zette. Oma was ziek in haar hoofd, dement. Kas wist nog precies wat ze papa laatst geschreven had:

Haal me uit dit gekkenhuis weg, Geert, of ik spring van twaalf hoog uit het raam, zonder parachute!

'Die brieven zijn helemaal niet grappig, Hella,' zei mama.

'Weet ik, maar toch moet ik erom lachen. Ik kan m'n lach moeilijk inslikken of zo.'

'Nou, ik kan er zelfs niet om glimlachen,' gromde papa, terwijl hij de stroop veel te dik op z'n boterham smeerde.

Op papa's werk, wist Kas, ging het ook al niet zo lekker. Papa was accountant bij een bedrijf dat in de financiële problemen zat. Die ellende kwam er ook nog eens bij.

Er klonk een bliepje. Meteen tuurde Hella naar het blauw oplichtende schermje van haar smartphone.

‘Niet aan tafel, Hella!’ zei papa, naar de telefoon kijkend alsof het een tijdbom was. ‘We hebben daar afspraken over.’

‘Maar dit is superbelangrijk, pap!’

‘Doe dat ding weg!’

‘Nee, dit moet ik nu even doen!’ Hella’s duimen vlogen over de toetsjes.

Oei, wat keek papa treurig, maar gelukkig wist Kas precies hoe hij hem weer happy kon krijgen. Als hij elke zaterdag top presteerde, zou hij zomaar gescout kunnen worden door een profclub, misschien wel door Feyenoord, hun cluppie! Daarom zou Kas straks op de trimbaan z’n zondagse kracht-oefeningen extra goed doen. Zo zou hij hoge ballen nog verder uit de zestien kunnen boksen en sterker zijn dan de sterkste spitsen. Ja, hij zou z’n vader troosten door een gigantische topper te worden.

BLAFFEN IS BLUFFEN

Een paar uur later rende Kas in het bos op een verlaten trimbaan. De route was anderhalve kilometer lang en om de zoveel meter stonden er gymtoestellen als de buikspierbank en de *monkey bar*, ook wel ‘oversteekladder’ genoemd, een horizontale ladder op palen, die je met je handen sport voor sport moest ‘oversteken’. Alle toestellen waren gemaakt van boomstammen en metalen handgrepen, waarvan sommige nogal roestig waren. Ook enkele boomstammen waren in slechte staat, zeg maar gerust verrot. De trimbaan was al jaren in verval. Niemand die er iets aan deed.

Kas droeg die middag z’n door slagerij Hendrix gesponsorde trainingspak. Op de rug van zijn jack prijkte een grote *I* en daaronder stond in blokletters *V.V. Titan*, de naam van de plaatselijke voetbalclub. Op het borstzakje van z’n jack waren de initialen *KdW* geborduurd: Kas de Wolf. Verder droeg hij gympen met verende zolen, die toch hard op het bospad stampden. De dieren hoorden hem van verre aankomen. Vogels vluchtten naar hoge boomtakken en kevers en hagedissen staken nog snel even over. Kas had daar allemaal geen erg in. Hij concentreerde zich volledig op zijn looppas en natuurlijk op de oefeningen op de gymtoestellen.

Ha, daar was z’n favoriet al, de *monkey bar*. Kas rende over de open plek in het bos naar het toestel, sprong omhoog en greep met beide handen de eerste stang vast. Met z’n lichaam maakte hij een zwaai, waarna hij met z’n rechterhand de volgende stang pakte en daarna met z’n linker de derde stang, enzovoorts. Zo slingerde hij zichzelf voort van stang

naar stang, wat in het stille bos klonk als tap, tap, tap ... Daar was stang nummer zes al, iets wat Kas blind kon voelen; deze lag ietsjes los in het rottend hout en draaide een beetje. Aan het eind van z'n slingertocht langs alle vijftien stangen had Kas nog kracht genoeg voor de terugweg. Al hangend maakte hij een draai en opnieuw zwierde hij langs alle stangen, dit keer echter in een aanzienlijk trager, moeizamer tempo. Inmiddels voelde hij z'n polsen en schouders branden, maar toch wilde hij de ladder nóg een keer doen. Hup, een snelle draai en daar ging hij weer van stang naar stang. 'Snelheid houden!' prentte hij zichzelf zachtjes in. 'Hou snelheid! Kom op, voor papa!'

O, nu werd het zwaar, steeds zwaarder, maar Kas zag papa's sombere blik voor zich en deed er nog een schepje bovenop! Nu een draai maken en weer terug, vooruit! Tap, tap, tap, tap ... Ja, gehaald! Twéé keer heen en weer op de *monkey bar* verdorie, een absoluut record! Met een plof landde hij op de grond, kapot maar voldaan. Met z'n handen op z'n knieën stond hij zo uit te puffen, toen er plotsklaps wind tegen de bladeren blies en in die wind klonk gehuil en gelach, hâtelijk gelach. Kas was beslist geen angsthaas, vaak genoeg plukte hij de bal van de schoen van aanstormende spitsen of wierp hij zich in de baan van een vlammend schot. Kas was sterk, een keeper die nooit in paniek raakte, maar nu liep er toch een rilling over z'n rug.

'Shit, wat is dat nou?' mompelde hij in zichzelf.

Nog geen seconde later klonk het doffe geklop van hondenvoten op bosgrond, gevolgd door geritsel in de struiken. Met de tong uit z'n bek verscheen een hond op het bospad, een zwarte hond met bloeddorlopen ogen en ontblote, scherpe tanden. Kas zag hoe het beest van de paddenstoelen vrat, schel blaffend langs de grond snuffelde en toen weer als een

gestoorde voetbalsupporter het bos in stormde. Direct was hij op z'n hoede. Het ging hier om een groot beest met een vacht vol klitten en distels, bepaald geen schoothondje met een stamboom, nee, dit was een woesteling, die het misschien op joggers voorzien had. Kas kende de verhalen van joggers en honden, geen fijne combinatie. Nog niet zo lang geleden las hij op internet een verhaal over een ...

Shit, daar was het beest weer terug! De hond was werkelijk zwart als pek en z'n oren liepen uit in een punt. Blaffend naderde het dier Kas, wiens huid slechts werd beschermd door een trainingspak. In z'n broekzak zat z'n mobieltje. Moest hij om hulp bellen? Kas z'n hand ging naar de telefoon. De hond begon nog woester te blaffen, waarop Kas het dier recht in de ogen keek. 'Blaffen is bluffen,' zei hij op scherpe toon. 'Jij bijt niet!'

Auwwww!

KARDOES

Kas z'n pijnkreet galmde door het bos. Die rothond had hem in z'n scheenbeen gebeten! In z'n blauwe trainingsbroek, zag hij in een flits, zat een scheur vol hondenkwijl. Onder de scheur voelde het nat. Kas wist wat dat was: bloed! Hij voelde de wond prikken, maar had geen tijd om zich daar zorgen over te maken. De hond deed namelijk nog een aanval, die Kas ternauwernood met z'n voet wist af te weren.

'Rot op, rotbeest!' schreeuwde hij zo hard hij kon.

De hond luisterde niet, sterker nog, hij probeerde opnieuw toe te slaan. Kas was in paniek en rende als een gek het bospad op. Achter zich hoorde hij de hond hijgen. Elk moment verwachtte Kas diens tanden in z'n rug te voelen, daarom maakte hij plots een scherpe bocht het bos in, waarbij takken in z'n gezicht zwiepten en hij dwars door spinnenwebben brak. Net op tijd! De hond daverde langs hem heen. Nu nadenken, shit, hij moest terug naar de *monkey bar*, waar hij zich kon ophijzen en 112 kon bellen! Hoog boven de grond was hij veilig. Waarom had hij daar niet eerder aan gedacht?! Kas sprintte terug naar de open plek. Vlak bij het gymtoestel zat het ondier hem echter wéér op de hielen. Kas sprong, greep met beide handen de eerste sport vast en maakte een reuzenzwaai, waarbij hij zijn voeten achter een andere stang wist te haken. Moeizaam hees hij zichzelf op, maar Kas was nog altijd niet veilig. De hond sprong omhoog en hapte in het rugpand van z'n trainingsjack.

'Donder op, rotbeest!' siste Kas. 'Hoepel op!'

Het dier hoepelde niet op. Op z'n bek verscheen steeds meer

schuim en z'n geblaf was nu werkelijk oorverdovend. Kas beseftte dat hij zich aan de telefoon niet verstaanbaar zou kunnen maken, hij moest appen, wat niet lukte, want het dier bleef springen en bijten, ook toen Kas in z'n volle lengte op de stangen ging staan. Af en toe keek het beest om naar de bosrand. Waarom deed hij dat? Wachtte hij soms op z'n baas? Fok, dacht Kas, wat zou dat wel niet voor type zijn! Vast iemand die z'n hond op mensen afstuurde! Wat nu? Ineens wist Kas een oplossing.

Als een koorddanser balanceerde hij van stang naar stang en hij bukte zich bij de zesde. Met alle kracht die in hem was, probeerde hij het ijzer los te wrikken. Uiteindelijk lukte het Kas, hijgend van inspanning, om de stang uit het rottend hout te rukken. Met dit wapen in handen sprong hij van de ladder op de grond. Dreigend met het ijzer riep hij uit volle borst: 'Ga weg of ik sla! Donder op! Ga weg!'

Maar de hond wist van geen wijken, hij leek wel te worden opgehitst door Kas z'n geschreeuw. Het dier vloog hem aan. Met een bliksemsnelle armzwaai ramde Kas het ijzer tegen de hondenkop. De klap van metaal op vlees klonk dof, zwaar en akelig. In z'n pols voelde Kas het geluid nadreunen. Was dit genoeg of moest hij opnieuw zo'n klap uitdelen? Het dier stond nog altijd overeind, sidderend over heel z'n lijf.

'Ga weg!' siste Kas.

Toen liet de hond z'n kop hangen, jankte zachtjes en zakte door z'n vier slappe poten. Daar lag het rotbeest, doodstil. Voorzichtig kwam Kas dichterbij. De tanden lagen bloot in de open bek, ongevaarlijk nu. Er kwam ook geen gegrom meer uit. Was het dier dood? Maar dat was niet de bedoeling! Om de hond z'n hals zat een halsband, waarop vaag letters te onderscheiden waren. *Cave canem deleo hostem*, las Kas. Zou hij zo heten?

‘Sorry, Cave,’ prevelde Kas. ‘Maar ik moest wel. Wat ...’
Verder kwam hij niet, want toen klonk er een stem uit het
bos.

‘Kardoes, waar hang je uit? Kardoes!’